

PERIPÈCIES A L'ESTRANGER

Tot començà a l'aeroport. Sí, el de Barcelona; l'aeroport del Prat. Mònica marxava de voluntariat a l'estranger. Concretament a l'Amèrica central, al Panamà.

Ella estudiava a la Universitat de Barcelona, volia llicenciar-se en biologia, era la seva segona passió. La primera, el ciclisme. Eren dos coses ben diferents però que alhora es fusionaven; es relacionaven de tal manera que la deixaven sense raonar. La sang no circulava pel seu cos, les neurones llavors no rebien els nutrients necessaris per a realitzar les funcions en les que estaven especialitzades, i el seu cervell es paralizzava. Tot això degut a voler aprendre a escollir entre dues devocions com eren aquelles. Finalment, però, va determinar que la millor opció era realitzar una carrera universitària on la principal vocació fos estudiar biologia, i deixar la bicicleta per al temps lliure restant ja que ho considerava menys important si es posava a fer números pensant en l'àmbit laboral. Avui en dia l'economia era un motor, una potència per a gran part del món. Era feliç amb el que feia.

No en podia dir el mateix si parlava de la seva família, però. El seu pare era un comercial que no era mai a casa, sempre de negocis; i la seva mare havia fugit un any després que ella nasqués. No sabia el com ni el perquè. A mitges, doncs. Segons diverses fonts properes a ella, pare i mare discutiren fortament.

Des d'aquell moment van desaparèixer tant un com l'altre; ja que a la mare no la recordava (només havia viscut un any de la seva vida amb ella), i el pare treballava lluny per a fugir de la realitat. A la Mònica l'havien criat persones externes, que rebien diners a canvi de fer de "mares" pràcticament; rebien una petita part del sou del pare.

Com la seva situació familiar no era d'allò més gratificant, va decidir que quan acabés el batxillerat marxaria de casa i cercaria un allotjament assequible per a ella, encara que hagués de compartir-lo amb algú. Així va ser, avui en dia vivia

amb l'Oscar, un gran i apreciat amic, com un germà petit; a ell li quedava encara un any de batxillerat. Compartiren molts mesos junts i mai deixà de sorprendre-la.

Ara bé, ella marxava durant els mesos de Juliol i Agost com a voluntària, com a persona que estava disposada a aportar el seu gra de sorra a totes aquelles altres que ho necessitaven. En el seu cas, havia escollit realitzar l'ajuda en un orfenat. Encara que no fos òrfena, va arribar a sentir una certa connexió amb tots i cadascun d'aquells nens. Pura inèrcia la necessitat que sentia al aportar alguna cosa a aquelles persones.

Era l'hora de facturar maletes, va dirigir-se cap a la zona corresponent mentre acabava de menjar-se les torrades que s'havia demanat en un dels milers restaurants per a esmorzar. L'Oscar l'esperava des de feia estona ajagut en una cadira mentre pendent del mòbil, sense distracció alguna, s'endinsava al seu món. Un autèntic enganxat amb la tecnologia.

- Per fi apareixes, dona. On paraves?
- I m'ho preguntes a mi? Si he estat durant més d'una hora esperant-te davant l'entrada de la terminal 1, mentre esmorzava! Tant pendent que estàs del mòbil i després no llegeixes els missatges...
- Tranquil·litza't dona, anem sobrats d'hores... Queda encara temps de recorres totes les botiguetes de l'aeroport i de parar a dinar abans que haguem d'embarcar.
- Pe..per...però tu no t'has fixat que l'avió s'enlairarà en menys de mitja hora i que hauríem d'estar facturant ja les maletes? A quin planeta viu vostè? Jo, a la Terra, tu no ho sé... Apa, aixeca't i fem la cua que ens queda un llarg trajecte per endavant.

Després de gairebé perdre el vol, tot anava segons la previsió. Quedaven cinquanta minuts per a arribar. L'emoció i els nervis els fluïa per les venes i artèries. El cor bombejava més ràpid que mai.

Arribaren a la capital i un noi encarregat els recollí i dirigí cap al poblat corresponent en motocicletes; molt útils per a moure's per allà.

Una vegada a l'orfenat, ambdós van instal·lar-se preparats per a rebre a tothom. Nens, companys, organitzadors... Era el dia de la presentació.

Els infants van ser els primers ens rebre'ls; entusiasmats i plens d'alegria per dintre i per fora. Per a ells eren els seus herois, un autèntic regal. Més tard, es van conèixer entre tots els voluntaris i finalment es va presentar l'equip d'organitzadors de la ONG; un d'ells en Marc, qui s'havia encarregat de transportar a la Mònica i a l'Oscar fins l'indret i, a més, jove com ells dos; dels més menuts. Els caps eren en Hans i la Tàlia, una parella estrangera que van fer possible la idea de fundar aquest espai.

Mentre sopaven, Mònica va trobar alguna cosa estranya en el comportament d'Oscar.

- En que penses, somiatruïtes? –preguntà mentre ell observava a Marc, que seia a la taula de davant seu.
- Sincerament, em noto estrany, aquell noi d'allà, en Marc... Té algun tret que m'atrau. Pot ser la seva manera de ser...Tan liberal i alhora introvertit.
- Has parlat amb ell..., o simplement a primera vista has al·lucinat?
- Bàsicament, he notat l'estómac fora de la seva òrbita.
- Ves-hi, doncs! No siguis estúpid, home. Jo aprofitaré i aniré a concretar amb la Tàlia l'assumpte de les vacunes.
- Està bé....

Va dirigir-se cap a la infermeria, on havien acordat amb la Tàlia que es vacunarien, ella i l'Oscar, per a prevenir possibles malalties presents al país.

- Bona nit Tàlia, quan estaràs disponible per vacunar-nos?
- Hola noia! Estava precisament a punt d'anar-vos a buscar. Abans de punxar-vos, necessito fer-vos un anàlisi sanguini per a comprovar que

cap barem estigui fora del habitual i no hi hagi cap problema en injectar-vos el líquid.

- D'acord, hauria d'anar a buscar a

Un crist esgarrifós va interrompre-la

- Moniiiiiii...ets aquí? –preguntà eufòric.

- Sí, just has arribat al millor moment, entra, que la Tàlia ens farà un anàlisi per a poder-nos vacunar.

- Molt bé.

Tres dies després, els resultats eren damunt la taula de la Tàlia, preparats per a revisar-los en conjunt tots tres. Havien estat enviats als laboratoris de la capital per a ser analitzats. El procés havia estat molt ràpid.

- Avia'm, Oscar, els barems diuen que estàs perfecte; llest per a punxarte. I tú, Mònica... E...es..estàs...- i se li tallà la veu a cop sec.
- Que passa, tot bé? –va preguntar la Mònica amb to preocupant.
- Em temo que no es possible aquesta casualitat. Ahir vaig aprofitar per a realitzar-me un anàlisi; ja que us el vaig fer a vosaltres, i tant els meus barems com els teus són idènticament els mateixos. Deu tractar-se d'un error de confusió.

De sobte, es va sentir una veu darrera la porta de la sala:

- Mare, estàs ocupada? Tinc coses a explicar-te.. He conegut a un noi que viu a Barcelona, com m'agradaria visitar aquesta ciutat, podríem tornar-hi i me la podries ensenyar de punta a punta...
- MARC?! – diguè l'Oscar al reconèixer la seva veu.
- I, MARE? Des de quan sou mare i fill? No ho hagués pensat mai, llavors – va respondre la Mònica tot estranyada.
- Sí senyors, som dos europeus, més aviat, barcelonins de pura xepa! El que passa és que fa més de setze anys que no trepitgem la nostra terra... Mare, explica'ls resumidament la història, què és el que et va passar.
- Només per tu, fill, ja saps que no m'agrada parlar del passat. El meu nom complet és Natàlia i vaig viure part de la meva adultesa a

l'Eixample. Vaig casar-me i donar a llum dues vegades. De la primera no puc fer memòria. De la segona, però, només puc dir-vos que vaig quedar-me prenyada d'un home que no era el meu, per circumstàncies inexplicables i indesitjables de la vida, i el marit em feu fora de casa sense deixar obrir la boca per a donar explicacions. No volia ni una paraula. Així doncs, com portava únicament un mes d'embaràs, vaig desfer-me de la meva vida a la costa catalana i Marc i jo posàrem rumb cap aquí. Des de llavors, va néixer el meu fill, posteriorment vaig conèixer a en Hans i finalment vam fundar aquesta organització no governamental per a infants sense família. I, fins aquí, una petitíssima part del meu trajecte vital.

- Ostres...Què impactant, la veritat. – Al·lucina l'Oscar.
- Per curiositat, de l'altre fill, en saps alguna cosa? – S'interessà la Mònica.
- Saber sé que fa res acabo d'esbrinar que en conec, d'alguna cosa.

Pseudònim: Isola